

мата, забележихъ, че въ настроението на Лора имаше известна сѣнка на натѣженостъ и при по-сетнешнитѣ забавления известна меланхолностъ и равнодушие.

Тя по молба на присѣтствуващитѣ свири на пианото.

Всички вкупомъ си излѣзоха отъ дома къмъ 1¹/₂ часа презъ нощта.

Спомнямъ си, че презъ м. Октомври т. г. случайно при разговоръ у Яворовъ, стана дума за *заминаването на Лора въ Парижъ, безъ обаче да се говорѣше за това положително, а нѣкакъ си на шега*. Тогава тя каза: »ехъ, и азъ като замина за Парижъ и ти ще бѣдешъ самичекъ«. Това тя каза на мѣжа си по поводъ на шегата направена отъ мене и Яворовъ, по случай изпращането жената на единъ нашъ приятель, който правѣше също шега съ това изпращане. *На 29 Ноември вечерта, когато бѣха у дома, азъ самъ запитахъ Лора стѣга ли се за Парижъ, а тя ми отговори: »нима и вий върватъ въ това, то е една шега«.*

(п.) Д-ръ Тиховъ.

Ал. Паскалевъ добавя: При обясненията имъ, следъ като седнаха на масата единъ до другъ, но малко на страна, тѣ пакъ се обясняваха, полугласно, и можахъ да доловя само последнитѣ Яворови думи, казани съ по-нервенъ и ясенъ тонъ: »това сж недостатъци, съ които човѣкъ презъ цѣлия животъ отива«. Неразбрахъ дали за своитѣ, или за нейнитѣ недостатъци намекуваше. Следъ тѣзи думи забелезвахъ, че Яворовъ я хващаше за ржката галено и се мѣчеше да я успокои, да заличи станалото. На стискането на ржцетѣ ѝ, виждахъ, че тя му се усмихваше. Съ това азъ разбрахъ, че тѣ напълно се подобриха и забравиха инцидента.

Яворовъ познавамъ за буенъ темпераментъ, но извънредно силно може да се владѣе. Той е и присмѣтливъ, въ смисълъ, че държи много на това, което трѣбва да стане и което не трѣбва. Лора малко познавамъ. Правѣше ми впечатление на жена горда, самолюбива — щеславна, силно привързана къмъ Яворовъ. Тя бѣше природно интеле-